

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਭੋਲੇਨਾਥ ਮੋਸ਼ਟ ਬਲਿਵੇਡ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਲਗਨ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਵਧਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ.ਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਗੱਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਵਕਿਰਮ ਨਾ ਹੋਣ?
- ਉਤਰ:- ਜੋ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਕਰਨਗੇ - ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਛਪਿਕੇ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਤੋਂ ਛਪਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਫੋਰਨ ਉਸ ਦੀ ਸਜਾ ਮਲਿੰਗੀ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾਰਸ਼ਲ ਲਾਅ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਇੰਦਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਤਤਿ ਛਪਿ ਕੇ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਤੋਂ ਨਰਿਲਾ...

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਮਨਿ - ਮਨਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਰਸ਼ਿਦੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਭੋਲੇਨਾਥ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਭੋਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੀਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਸਹਣਿ ਕਰਕੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਜਦੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਖੁਦ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਰਜ਼ - ਅਦਾਈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਭੋਲੇ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਲੇਨਾਥ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੀਨੇ ਭੋਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੋਏ ਹੱਦ ਦੇ ਭੋਲੇ। ਇਹ ਫਰਿ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਭੋਲੇਨਾਥ ਬਾਪ। ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਪਤਤਿ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਵਿ ਆਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਗੀਤਾ, ਵੇਦ, ਸ.ਸਤਰ ਆਦਿ ਫਰਿ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਵੇਖੋ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕੀਨਾ ਭੋਲਾ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਭਾਸਨਾ ਇਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਵਿਕ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਵੀ ਭੋਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਦੁਪੱਟਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਤਲਿਕ ਆਦਿ ਨਹੀਂ। ਜੱਦ ਕਿ ਸਾਧਾਰਨ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਕੀਨੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਸਿ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਦੇ ਸਕੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲਗਨ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੀਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਵ ਵਧੇਗਾ। ਬਲਿਵੇਡ ਮੋਸ਼ਟ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਨਾ ਸਰਿਫ਼ ਹੁਣ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਲਿਵੇਡ ਮੋਸ਼ਟ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਬਾਬਾ ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਲਵ ਛੱਡਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਵ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਹੋ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਨਾ ਲਵ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਆਨੀ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਲਵ ਕਰਨ। ਇਹ ਹੀ ਮਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੀਨਾ ਵਧਿਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਧਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਮਹਿਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪੁਰਸ.ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਲਬਧ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀਨਾ ਪੁਰਸ.ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਵਕਿਰਾ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਅਵਨਿਸਾਸੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਧਨ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਸਿ ਅਵਨਿਸਾਸੀ ਧਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨੇ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ। ਉਹ ਹੈ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਫ.ਲਿਸਾਫੀ, ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਚਿਅਮਲ ਨਾਲੇਜ। ਸ.ਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਕੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਠੋਰੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੰਥ ਆਦਿ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਬੋੜਾ ਕੁਝ ਸੁਣਾਇਆ ਬਸ ਇਨਕਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਕੋਈ ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਕਸਿ ਨੂੰ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਮਲਿੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਫਲਿਸਾਫੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬਹੁਤ ਬੋੜੇ। ਇਹ ਤਾਂ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸਰਟੇਨ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਧਨ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਤੋਂ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਹੈਲਥ ਮਤਲਬ ਨਰਿੰਗੀ ਕਾਇਆ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੈਲਥ। ਇਹ ਹੈ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ। ਫਰਿ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੈਲਥ ਵੀ ਘੱਟ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਸਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਖਾਕੇ ਜਾ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਸਜਾਵਾਂ ਖ.ਾਣੀਆਂ ਪੈਣ। ਪਦਵੀ ਵੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਟ ਹੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਵਿ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ, ਇਸ ਨਾਲ ਬੋੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਬੈਰਸਿਟਰੀ, ਡਾਕਟਰੀ, ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਐਵਰਹੋਲਦੀ, ਵੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੀਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੈਰਸਿਟਰ, ਜੱਜ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾ, ਨਾ ਧਰਮਰਾਜਪੁਰੀ ਦੀ ਸਜਾ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਗਰਭ ਮਹਲਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੰਸਕ੍ਰਤਿ ਵਿੱਚ ਸਲੋਕ ਆਦਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਸ. ਕਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜੋ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ. ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਹੀ ਚੱਲੇਗੀ। ਉਥੇ ਦੀ ਜੋ ਭਾਸ. ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਥੇ ਸੰਸਕ੍ਰਤਿ ਭਾਸ. ਹੋਵੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਤਤਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਸ. ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਥੇ ਦੀ ਜੋ ਭਾਸ. ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਚੱਲੇਗੀ। ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਹਲਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈ ਲੋ। ਜੋ ਕਲਪ ਪਹਲਿ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਲਿ ਵਰਸਾ ਲਵੋ, ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੁੱਛੋ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ, 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, 80 ਜਾਂ 82 ਹੋਣ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਛੱਡ ਦਵੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ.ਹੀ ਬਰੋਬਰ ਮਲਿਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ.ਹੀ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਚੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਉਤਰਨਾ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਮਾਸਟਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ.ਾਰਥੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕੰਪਲੀਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਰਿਫ਼ ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ

ਦੱਤਿ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਕਿਲੀ ਹੋਈ ਨਦੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਨਸਰੋਵਰ, ਨਦੀਆਂ। ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਨਾਮ ਵੀ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ। ਕਲਕੱਤੇ ਵੱਚਿ ਨਦੀ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ, ਡਾਇਮੰਡ ਹਾਰਬਰ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ ਵਾਲੀ, ਹੀਰੇ ਵਰਗੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲਿਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਗੱਲਾਂ। ਫਰਿ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਉਹ ਮੋਸ਼ਟ ਬਲਿਵੇਡ, ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਕਰੀਨ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਸੰਬੰਧੀ ਹਨ ਵੀਕਾਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਏਵਜਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੰਨਿਆ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਾਗ - ਵਸਿਟਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਕਵਿ ਪਾਈਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਕਿਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਫੇਲ ਨਾ ਹੋ ਜਾਈਏ। ਚੰਗੇ ਨੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਭ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਜੰਨਾ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਗੋਪਕਿਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਦੀ ਮਲਿੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਲਿਣ ਲਈ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤੜਫਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨਾਲ ਮਲਿਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ ਵੱਚਿ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮੁਰਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਬਗੈਰ ਰਹੀ ਨਾ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਛੁੱਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ (ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ) ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਆਕੇ ਹੈਵਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਸਭ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਲਿੰਗੀ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਨਿਆ ਸੁੱਖ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਗਿਸਤ। ਅਲਾਹ ਨੇ ਬਗਿਸਤ ਕਸਿ ਲਈ ਰਚਿਆ? ਕੀ ਸਰਿਫ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਚਿਆ? ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਸੁਵਰਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਬਹਿਸ਼ਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੈਵਨ ਸਰਿਫ ਭਾਰਤ ਵੱਚਿ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਸੀਂ ਅਲਾਹ ਦੇ ਗਾਰਡਨ ਵੱਚਿ ਗਏ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵੱਚਿ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਨੂੰਧੀਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵੱਚਿ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੇਕੇਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਕਹਿਣਗੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਲ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਨਸ਼ਿਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਫਕਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਖਤਮ ਤਾਂ ਸਭ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੇ ਲਈ ਰੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਮੌਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗਿਆ, ਰੋਣ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨਕਿਲੇਗੀ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਰਾਖ ਵੀ ਲੈਕੇ ਕੰਨਿਆ ਪਰਕਿਰਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਵੇਸਟ ਓਫ ਟਾਈਮ...ਇਸ ਵੱਚਿ ਰੱਖਿਆ ਹੀ ਕੀ ਹੈ। ਮੀਟੀ, ਮੀਟੀ ਵੱਚਿ ਮਲਿ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਕੀ? ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਹੀ ਕਰਣਗੇ। ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕੀ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਬਣਿਆ ਹੈ? ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ, ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਡੰਗਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਵੀ ਯੋਗ - ਤਪ ਆਦਿ ਕਰੇ ਫਰਿ ਵੀ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵੱਚਿ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਫਲ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਇਵਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਤਨ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਲਿਕ ਆਦਿ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਤਲਿਕ ਤਾਂ ਭਗਤ ਲੋਕ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਠੱਗਦੇ ਕੰਨਿਆ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਹਿਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਾਨਪੁਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਠਹਿਰੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਵਿ ਪਾਇਆ? ਇੱਥੇ ਜੱਜ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੇ ਰਾਇਟ - ਰਾਂਗ ਜੱਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ - ਤਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸ.ਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚਿ ਕੁਝ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਖਿਕੇ ਵਸਿਵ ਦੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਜੱਜ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰੀਸਿ ਹੈ, ਉਹ ਕਵਿ ਸੁਣਾਉਣਗੇ! ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਸ਼ਿਰਾਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਬਲਿਕੁਲ ਨਸ਼ਿਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਉਹ ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜਵਿ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਕਰਨਗੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਵੀਕਾਰ ਵੱਚਿ ਜਾ ਕੇ, ਫਰਿ ਛਪਿਕੇ ਆ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਹਿ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪਛਿੜੀ ਦੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਮਾਰਸ਼ਲ ਲਾਅ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵੇਖੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੋੜੀ ਨਾ ਸਜਾ ਦੇਣਗੇ, ਧਰਮਰਾਜ ਦਵਾਰਾ ਦਲਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵੱਚਿ ਪ੍ਰਰੇਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵਖਰ (ਵਰੇਇਟੀ ਸਮਾਨ) ਹੈ। ਇਵੇ ਵਖਰ ਫਰਿ ਕਸਿ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਲਿਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸੱਖਿਆ ਨਾਲ ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਕਵਿ ਬਣੇ? ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵੀਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਖੁੱਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ, ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵੱਚਿ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ

ਕੀਨੀ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ । ਅੱਛਾ!

ਮੱਠੇ- ਮੱਠੇ ਸੀਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਨਾਜੁਕ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਕਰਮ - ਅਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ ।

2. ਯੋਗ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਾਇਆ ਨਰਿੰਗੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ । ਇੱਕ ਬਲਿਵੇਡ ਮੋਸ਼ਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਧਨ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸ੍ਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਵਾਰਾ ਇੱਜਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, - ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮੁਕਤ ਭਵ:

ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਮੂਲ ਲਕਸ਼ ਹੈ - ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ । ਇਸ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀਧੀ ਹੀ ਹੈ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ੍ਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ । ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਜੋ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਮਾਨ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਮਟਿਦਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸਦਾ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਵਮਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਜਵੇ ਦਾ ਸਮੇਂ ਉਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੋਲਤ ਕਰ ਲੈਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਰੀਅਲ ਗੋਲਡ ਬਣਨਾ ।
